

STRÓFÁK A FRÍZ NÉP
HANYATLÁSÁRÓL

*Isten! Elborult az égbolt,
reánk-csukódott a lég.
(Harmen Systra)*

Elenyészett Frisia Magna,
a Teremtés Fája kidőlt,
a fríz törvény ma erőtlen —
álmot terem csak e föld.

A Frisia Magna vigyázott
vizére s földjeire.
Idegen cselédje a fríz ma,
kikötőit por lepi be.

Letűnt a Frisia Magna,
a vizály foga tépte szét.
A Frisia Parva fríze
nem érti ezt ma se még.

Hisz a Frisia Parva fríze
a hazából részt kapott:
egy kis fríz nyelvórárt s egy
kis holland komplexumot.

A diákok és tanítócskák
lázongnak még kicsikét —
de legyint csak az óriás, bárha
markában a föld meg az ég.

Már Bernlef a fríz szabadság
örök-nagy dalnoka volt,
de a bölcs Bonifác mai vére
megtört és meghajolt.

Széthullt ez a nép, feledve
törvényét s váteszeit —
nem hitt a saját múltjában,
jövőjében se hitt.

Száján a mosolygás ernyedt,
halk lelke lefojtva kiált,
szemében nagy nyomorúság —
Uram, adj neki enyhe halált!

Csak egy napos órát adj még,
bűnét bocsásd meg, Uram.
Nem tudta a fríz, mi a vétke,
s még most sem tudja, Uram.

Csak egy napos órát adj még
e népnek, holta előtt,
s ez fríz-voltát magyarázva
világosítsa meg őt.

Hogy a népek szent hivatását
megértse, a fríznek, Uram,
csak egy napos órát adj még,
mielőtt örök éjbe zuhan.

Megirtam e fríz koplákat,
kétkem, hogy tetszeni fog —
a frízek szégyene bennük,
valamennyi vérrrel írott.

Eörsi István fordítása